

Slávnosť Kristovho Tela a Krvi

Rozjímanie na slávnosť Kristovho Tela a Krvi.

Navrhované témy sú: Kristus sa úplne daruje ľudstvu; hostina, obeta a spoločenstvo; Ježiš dnes vychádza do našich ulíc.

SLÁVNOSTI, ktoré sprevádzajú koniec Veľkej noci, sa skončili: po Ježišovom Nanebovstúpení sme oslávili Zoslanie Ducha Svätého a potom slávu Najsvätejšej Trojice. Dnes sa horlivosť kresťanov nedá zdržať a stúpa s radosťou vďaka za skutočnú prítomnosť Krista, jeho slávneho tela a krvi v chlebe a víne na oltári. Od 13. storočia slávime

tento sviatok ako výraz
eucharistickej viery Cirkvi: „Chváľ,
Sione, Spasiteľa, chváľ Pastiera,
Živiteľa, v hymnách, piesňach hlas
svoj zvýš. Koľko máš síl, toľko snaž
sa: tak je veľká jeho krása, že ju
chváliť nestačíš,“ napísal svätý Tomáš
Akvinský v sekvencii *Lauda Sion*.
„Živý chlieb, čo život dáva, dnes
naozaj podľa práva ospevovať treba
nám. Ten chlieb nad večerným
stolom lámal dvanásť apoštolom
skutočne náš drahý Pán“. A ďalej
spieva: „Buď mu chvála, plná, jasná,
slávnosť príjemná a krásna, v srdci
vrúcne plesanie. Nech dnes prvé
stolovanie, čo si ustanovil, Pane, úctu
od nás dostane“[1].

V týchto posvätných spôsoboch –
chlebe a víne – sa zjavuje, ako sa Boh
vo svojej všemohúcnosti navždy a
úplne daruje ľudstvu. Jeho Pascha –
tajomstvo jeho umučenia, smrti a
zmŕtvychvstania – sa neskončila, ale
„má účasť na Božej večnosti, takže

presahuje všetky časy a stáva sa v nich prítomná“[2]. Náš Pán využíva tieto jednoduché dary, pšenicu a vinič, aby sme v nich mohli uctievať samotného Krista. Svätý Josemaría vysvetľoval Eucharistiu ako zázrak lásky, ktorý trvá naveky: „Toto je zázrak lásky. Toto je opravdivý chlieb Božích detí. Ježiš, Jednorodený Syn Večného Otca, sa nám ponúka za pokrm. A ten istý Ježiš Kristus, ktorý nás tu posilňuje, nás očakáva v nebi ako svojich hostí, spoluedičov a spoločníkov, pretože tí, ktorí sa živia Kristom, aj keď zomrú smrťou pozemskou a časnou, budú žiť večne, lebo Kristus je život nepominuteľný“[3].

„VY IM DAJTE JEŠŤ“ (Lk 9, 13), povedal Ježiš svojim učeníkom, keď videli, že tí, ktorí ho nasledovali, sú hladní. Mali len päť chlebov a dve

ryby, a predsa „jedli a všetci sa nasýtili, ba ešte sa nazbieralo dvanásť košov odrobín, čo po nich zostali“ (Lk 9, 17). Tento zázrak je obrazom nadbytku Eucharistie v našom živote a ukazuje nám aj úlohu apoštolov: byť správcami tejto milosti. Ježiš „zveril Cirkvi, milovanej Neveste, pamiatku svojej smrti a svojho zmŕtvychvstania: sviatosť milosrdenstva, znak jednoty, puto lásky, veľkonočnú hostinu, pri ktorej prijímame Krista“[4].

Svätý Pavol zasa pripomína túto tradíciu, ktorú sám prijal a ktorá pochádza od Krista: „Pán Ježiš v tú noc, keď bol zradený, vzal chlieb, vzdával vďaky, lámal ho a povedal: *Toto je moje telo, ktoré je pre vás*“ (1 Kor 11, 23-24). V týchto slovách sa ozývajú starobylé symboly obety Baránka, ktorou boli odpustené hriechy, a manny, ktorou Boh sýtil izraelský ľud na jeho putovaní púšťou. Hoci ide o obetu, slávi sa na

znak vďaky, pretože sa z nej
získavajú plody.

Prvé Pánovo oznámenie tohto
zázraku však nebolo dobre prijaté.
„Ja som živý chlieb, ktorý zostúpil z
neba; kto bude jesť z tohto chleba,
bude žiť naveky“ (Jn 6, 51), povedal
pri istej príležitosti. Jeho reč bola pre
mnohých pohoršením a môže byť
dôvodom na prekvapenie aj dnes.
„Eucharistia a kríž sú kameňmi
úrazu. Je to to isté tajomstvo a
neprestáva byť príčinou rozdelenia.
Aj vy chcete odísť? (Jn 6, 67) . Táto
Pánova otázka zaznieva cez stáročia
ako výzva jeho lásky, aby ľudia
spoznali, že on jediný má *slová
večného života* (Jn 6, 68) a že prijať s
vierou dar jeho Eucharistie znamená
prijať jeho samého“[5].

Napokon, Pán v Eucharistii nás
všetkých zhromažďuje vo svojom
tele, a tak nás spoločenstvo upevňuje
s našimi bratmi a sestrami. „Dar

Krista a jeho Ducha, ktorý prijímame v eucharistickom prijímaní, s prekypujúcou plnosťou vytvára putá bratského spoločenstva, ktoré prebývajú v ľudskom srdci, a zároveň vyzdvihuje skúsenosť bratstva v spoločnej účasti na tej istej eucharistickej hostine, a to na oveľa vyššej úrovni, než je bežná skúsenosť ľudského spolužitia“[6].

.....

JEŽIŠ, MÁRIIN SYN, pri mnohých príležitostiach vychádza v ústrety ľuďom. V evanjeliu vidíme napríklad, ako sa Pán stretáva so Samaritánkou pri studni v Sychar, ako sa stretáva so Zachejom na ceste do Jericha alebo to isté s Bartimejom, ktorý zrazu počuje, že Ježiš ide okolo. Podobne na mnohých miestach bude Ježiš aj dnes prechádzať našimi ulicami: vyjde nám v ústrety, ako keď žil na tejto našej zemi.

Je to slávnostná príležitosť uctíť si ho krásou hudby a spevu, vzácnou farbou kvetov, vôňou kadidla, svetiel a krásnych umeleckých foriem. Všetka láska a oddanosť, s akou sa pripravujú procesie, sa nám zdá nedostatočná na to, aby sme prejavili vďačnosť, ktorú dlhujeme nášmu Bohu. Ale okrem týchto gest je možno najlepším spôsobom, ako si uctíť nášho Pána, nechať v sebe stále intenzívnejšie žiť samotného Krista: „Ak sme boli obnovení prijímaním Kristovho Tela, musíme to preukázať aj skutkami,“ píše svätý Josemaría. „Nech sú naše myšlienky úprimné, plné pokoja, odovzdanosti a služby. Nech sú naše slová pravdivé, jasné, vhodné, aby sme nimi dokázali potešiť i pomôcť, a hlavne aby sme ich prostredníctvom prinášali Božie svetlo iným ľuďom. Nech sú naše skutky dôsledné, účinné a primerané; nech majú v sebe *bonus odor Christi* (Porov. 2 Kor 2, 15), lúbeznú Kristovu vôňu; nech

pripomínajú jeho spôsob konania a jeho život“[7].

„Pastier dobrý, chlieb náš pravý,
zmiluj sa, ó, preláskavý Ježiš, pas nás,
chráň nás v zdraví, vezmi si nás do
výšavy, nech tiež zrieme zem
živých“[8]. V Eucharistii
ochutnávame kúsok neba už na tejto
zemi; preto sme pohnutí pozdraviť
Máriu, z ktorej si Kristus vzal telo:
„*Ave verum corpus, natum de Maria
Virgine*, Zdravas, pravé telo, zrodené
z Panny Márie“[9].

.....

[1] Svätý Tomáš Akvinský, *Lauda Sion*, sekvencia.

[2] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 1085.

[3] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 152.

[4] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 1323.

[5] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 1336.

[6] Svätý Ján Pavol II, *Ecclesia de Eucharistia*, bod 24.

[7] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 156.

[8] Svätý Tomáš Akvinský, *Lauda Sion*, sekvencia.

[9] Začiatok hymnu *Ave Verum*.

.....